

การศึกษาพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยประยุกต์ใช้เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของ Warner

A Study of Academic Dishonesty among University Students by Applying Warner's Randomized Response Technique

ศิริพร เสรีตานนท์

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยเนชั่น ลำปาง

E-mail : lasiriporn@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อประยุกต์ใช้เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของ Warner ในการประมาณค่าสัดส่วนพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัย ใน 4 ด้านหลัก คือ ด้านทุจริตการสอบ ด้านการลอกแบบฝึกหัด ด้านความไม่ซื่อสัตย์ในการจัดทำรายงาน และด้านการสร้างข้อสอบเท็จ รวมทั้งเปรียบเทียบพฤติกรรมดังกล่าวระหว่างนักศึกษาจำแนกตามเพศ ชั้นปีที่เรียน กลุ่มวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวอย่างวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง 4 ของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง จำนวน 244 คน เป็นชาย 103 คน หญิง 141 คน จากกลุ่มวิทยาศาสตร์-เทคโนโลยี 64 คน และกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ 180 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามกึ่งสัมภาษณ์จำนวน 18 ข้อ โดยใช้เครื่องมือตารางสุ่มก่อนตอบคำถามแต่ละข้อว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" ตามเทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของ Warner

ผลการศึกษาพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการใน 4 ด้านหลัก พบว่า นักศึกษาเคยมีพฤติกรรมด้านการลอกแบบฝึกหัดมากที่สุด ร้อยละ 64.80 ด้านการสร้างข้อสอบเท็จร้อยละ 46.59 ด้านทุจริตการสอบ ร้อยละ 33.17 และด้านความไม่ซื่อสัตย์ในการจัดทำรายงาน ร้อยละ 28.15

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างเพศ ชั้นปี กลุ่มวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นรายข้อ พบว่า

1. นักศึกษาชายเคยมีพฤติกรรมลอกแบบฝึกหัดเพื่อนมากที่สุด ในขณะที่นักศึกษาหญิงเคยให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดมากที่สุด ร้อยละ 77.31 และ 84.73 ตามลำดับ
2. นักศึกษาชั้นปีที่ 4 เคยมีพฤติกรรมนารายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนเองในสัดส่วนที่สูงกว่านักศึกษาชั้นปีอื่นๆ ในขณะที่พบว่า พฤติกรรมดังกล่าวนี้เกิดขึ้นน้อยกว่าพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการรูปแบบอื่นๆ ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่น้อยกว่า
3. นักศึกษากลุ่มวิทยาศาสตร์-เทคโนโลยีเคยให้ผู้อื่นทำแบบฝึกหัดแทน และสร้างข้อสอบเพิ่มเติมจากที่ค้นคว้ารวบรวมได้ในสัดส่วนที่สูงกว่านักศึกษากลุ่มวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์อย่างเด่นชัด โดยนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มวิชาต่างเคยมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนให้เป็นไปตามที่ต้องการในสัดส่วนที่เท่าๆ กัน

นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับสูงเคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการด้านการจัดทำรายงาน และการสร้างข้อมูลเท็จในสัดส่วนที่สูงกว่านักศึกษากลุ่มอื่นๆ

คำสำคัญ : พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของ Warner

ABSTRACT

The purposes of the study were to estimate the proportional percentage of four main academic dishonesty behaviors among university students: cheating at a test, copying others' assignments or exercises, reproducing or cheating in doing reports, and fabrication or making up data by applying Warner's randomized response technique (RRT) and to compare these behaviors among the students discriminated by sex, year study, department group study and academic achievement. The samples were 244 undergraduate students from first to fourth year in a private university consisting of 103 males and 141 females from 2 group-studies: 64 science-technology students' group and 180 humanity-social science students' group. The data were collected by using a questionnaire of 18 semi-interview yes-no questions adapted from Warner's RRT.

The study regarding the four main academic dishonesty behaviors indicated that copying others' assignments or exercises was the most proportion at 64.80%, fabrication or making up data at 46.59% cheating at a test at 33.17% and reproducing or cheating in doing reports at 28.15%

Comparing these academic dishonesty behaviors item by item revealed the results as follow:

1. Male-students are likely to copy others' assignments or exercises more than female students who are likely to let others copy their academic documents at 77.31% and 84.73% respectively.
2. The fourth year students are likely to submit others' reports as their own ones more than any other student groups who, on the contrary, conduct this kind of academic dishonesty at the least proportional percentage.
3. Science-technology students have distinguishly higher tendency to ask others to do their assignments or exercises and to fabricate excessive data in their report than humanity-social science students do. On the other hand, both student groups experienced in altering some parts of data in their reports at the same proportional percentage.
4. Students of high grade point average (GPA) are more likely to cheat and make up data in doing reports at higher proportional percentage than that of the other ones.

KEYWORDS : Academic Dishonesty Behaviors, University Students, Warner's Randomized Response Technique

บทนำ

บทบาทที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งของมหาวิทยาลัยคือการสร้างบรรยากาศหรือสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้และการผลิตบัณฑิต ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นผู้ที่มีทักษะความสามารถในด้านวิชาชีพระดับสูงเท่านั้น แต่จะต้องเป็นผู้ที่มีมาตรฐานสูงด้านคุณธรรมจรรยาบรรณ ความซื่อสัตย์ และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อสังคมด้วย ดังนั้นการกระทำคามผิดทางวิชาการหรือการทุจริตในการเรียนการสอนของนักศึกษาจึงมีความสัมพันธ์โดยตรงกับคุณธรรมของบัณฑิต (สุชาติ กรเพชรปานิ, 2549: 145) และเป็นประเด็นสำคัญสำหรับสถาบันการศึกษาที่จะต้องให้ความสำคัญและดำเนินการป้องกันแก้ไขปัญหาการทุจริตหรือความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการอย่างเข้มงวดจริงจังและต่อเนื่อง การที่นักศึกษาทุจริตในการเรียนการสอนแสดงให้เห็นถึงปัญหาของสถาบันการศึกษาอย่างชัดเจนสองประการ (Lupton, Chapman and Weiss, 2000) คือ ประการแรกเป็นการคุกคามต่อคุณภาพและประสิทธิภาพของการวัดและการประเมินผลการศึกษา ทำให้ผลการประเมินความรู้ความสามารถของนักศึกษาไม่ถูกต้อง ประการที่สอง นักศึกษาที่ทุจริตในการเรียนการสอนอาจมีระดับการเรียนรู้ที่แท้จริงต่ำกว่ามาตรฐาน และไม่พร้อมที่จะเรียนรายวิชานั้นสูงต่อไป หรืออาจจะสำเร็จการศึกษาออกไปสู่สังคมโดยไม่สามารถปฏิบัติงานได้ตามมาตรฐานวิชาชีพ

มีงานวิจัยจำนวนไม่น้อยแสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่ไม่เคารพเรื่องความซื่อสัตย์ทางวิชาการหรือคุณธรรมทางวิชาการในมหาวิทยาลัย มีแนวโน้มที่จะไม่เคารพคุณธรรมทางวิชาชีพในอนาคต อาทิ งานวิจัยของ Nonis & Swift (2001 cited by Brimble M. and Stevenson-Clarke P., 2005: 22) พบว่า จำนวนครั้งของการทุจริตระหว่างเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยของนักศึกษากับจำนวนครั้งของการทุจริตในที่ทำงานมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูงแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ไม่ใช่สถานการณ์เฉพาะที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยเท่านั้น แต่การกระทำผิดดังกล่าวอาจนำไปสู่การทุจริตในสังคมด้วย Lawson and Grimes (2004) มีความเห็นว่า ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นับวันจะยังมีมากขึ้นนั้น หากมิได้รับการเอาใจใส่และหาวิธีการแก้ไข จะกลายเป็นบรรทัดฐานทางพฤติกรรมสำหรับนักศึกษา

ซึ่งได้รับแรงกดดันจากสังคมให้ต้องแข่งขันสูงเพื่อระดับผลการเรียนที่เหนือกว่า โดยมีทุนการศึกษาหรือตำแหน่งหน้าที่การงานที่มีค่าตอบแทนสูงเป็นเดิมพัน นอกจากนี้ผลการวิจัย เกี่ยวกับการกระทำคามผิด หรือความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาในระยยะ 10 ปีหลัง (1995-2005) ยังพบว่านักศึกษาหญิงมีแนวโน้มที่จะกระทำทุจริตในการเรียนการสอนมากขึ้น อันอาจเกี่ยวเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงในสถานภาพและบทบาทของเพศหญิงที่มีความแตกต่างจากเพศชายน้อยลงในปัจจุบัน (Brimble M. et al., 2005) และยังพบความสัมพันธ์เชิงลบระหว่างความสามารถทางด้านวิชาการกับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางเรียนการสอน (Crown & Spiller, 1998 cited by Brimble M., 2005: 23) ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการด้วยการใช้กลโกงในการสอบมักเกิดในห้องสอบขนาดใหญ่ ซึ่งโอกาสที่จะถูกจับทุจริตมีความเป็นไปได้ต่ำ (Nowell and Laufer (1997)) และการทุจริตในการเรียน (เช่น ลอกการบ้านเพื่อน, ให้เพื่อนลอกรายงาน) มักเกิดขึ้นในชั้นเรียนซึ่งอาจารย์ผู้สอนมีประสบการณ์น้อยในการควบคุมชั้นเรียน (Jubb and Wearing, 1999 cited by Brimble and Stevenson-Clarke, 2005: 23) นอกจากนี้งานวิจัยของ McCabe and Trevino (1993) ยังพบว่าการรับรู้พฤติกรรมทุจริตในการเรียนการสอนของเพื่อนเป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้นักศึกษามีแนวโน้มที่จะกระทำทุจริตทางวิชาการ และยังพบว่า ความสามารถในการทำความเข้าใจและการรับรู้เกี่ยวกับนโยบายด้านความซื่อสัตย์ทางวิชาการของสถาบันการศึกษา มีอิทธิพลต่อการลดพฤติกรรมการกระทำคามผิดในการเรียนการสอนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบันก็เป็นอีกหนึ่งตัวแปรที่ทำให้นักศึกษาบางคนนำเทคโนโลยีมาใช้ในทางที่ผิด ทำให้การทุจริตการสอบเป็นไปได้ง่ายขึ้น ประกอบกับสภาพห้องเรียนที่มีขนาดใหญ่ งบประมาณของสถาบันการศึกษามีจำกัด ภาระงานสอนของอาจารย์มีมากขึ้น ทำให้การเอาใจใส่ดูแลักศึกษาน้อยลง ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ที่เปลี่ยนไปทำให้การอบรมสั่งสอนคุณธรรมแก่นักศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์ สภาพการณ์เหล่านี้ทำให้ปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการลุกลามขึ้น ส่งผลให้การแก้ไขปัญหาดังกล่าวของมหาวิทยาลัยยิ่งกระทำ

ได้ยากขึ้นไปด้วย (Brimbl M. and Stevenson-Clarke P. cited by สุขาดา กรเพชรปานิ 2549)

ดังนั้นการศึกษาลักษณะของพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยจะช่วยให้ครูอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาทุกฝ่ายได้เข้าใจในพฤติกรรมการกระทำความผิดดังกล่าวของนักศึกษาได้อย่างถูกต้องและใช้เป็นแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาได้อย่างถูกต้องทิศทางเพราะการรักษาคุณธรรมทางวิชาการในสถาบันการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญอันจำเป็นในการที่จะสร้างความเชื่อมั่นได้ว่าสถาบันทางสังคมดังกล่าวยังคงเป็นแหล่งที่สามารถพัฒนาความรู้และคุณธรรมให้กับสมาชิกของสังคมได้อย่างแท้จริง

ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการจัดเป็นพฤติกรรมปกปิด (Sensitive Behavior) ซึ่งผู้ประพฤตินี้ปฏิบัติย่อมไม่ต้องการเปิดเผยให้ผู้หนึ่งผู้ใดได้ทราบ จึงเป็นการยากที่จะได้ข้อมูลที่แท้จริง หากผู้ถามใช้คำถามโดยตรง (Direct Question) ก็มีแนวโน้มว่าจะได้รับการปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยงที่จะตอบ ไม่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล หรือบิดเบือนข้อมูลเพื่อปกป้องตนเอง ด้วยเหตุนี้จึงมีนักวิจัยและนักสถิติพยายามคิดค้นเทคนิคพิเศษในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นพฤติกรรมปกปิดที่แตกต่างจากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั่วไป ซึ่ง Warner (1965) เป็นบุคคลแรกที่คิดค้นเทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่ม (Randomized Response Technique: RRT) ขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว โดยมีแนวคิดพื้นฐานเพื่อให้ผู้รับการสัมภาษณ์ให้ความร่วมมือในการตอบคำถามตามความเป็นจริง โดยให้ผู้รับการสัมภาษณ์เลือกคำถามเพียงหนึ่งข้อจากคำถาม 2 ข้อที่เกี่ยวข้องกัน คำถามแต่ละข้อถูกกำหนดความน่าจะเป็นในการสุ่มไว้ล่วงหน้า เมื่อผู้ถูกสัมภาษณ์เลือกคำถามโดยใช้เครื่องมือสุ่มเลือก (Randomizing Device) แล้วจึงตอบว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" ตามความจริง ซึ่งผู้สัมภาษณ์จะไม่ทราบว่าคุณถูกสัมภาษณ์ตอบคำถามข้อใด วิธีนี้จะช่วยให้ผู้ถูกสัมภาษณ์สบายใจที่จะให้ความร่วมมือในการตอบคำถาม และกล้าตอบความจริงมากขึ้น

ด้วยข้อจำกัดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้นำเทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มดังกล่าวมาใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประมาณสัดส่วนพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาโดยการประยุกต์ใช้เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของ Warner
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาระหว่างเพศ ชั้นปีที่ศึกษา กลุ่มวิชาที่เรียน และระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประยุกต์ใช้เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของ Warner ในการสำรวจพฤติกรรมเชิงปกปิดของนักศึกษา
2. ตัวอย่างวิจัยเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งทั้งภาคปกติและภาคค่ำภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2555

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคการศึกษาที่ 2 ของปีการศึกษา 2555 จำนวน 1,777 คนของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานครจาก 2 กลุ่ม คือ กลุ่มวิทยาศาสตร์-เทคโนโลยี และกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์

ตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 244 คนได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิแบบสัดส่วน (Proportionate Stratified Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามถึงสัมภาษณ์ซึ่งใช้แนวทางการตั้งคำถามตามเทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของ Warner โดยประกอบด้วยเนื้อหาคำถาม 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ประกอบด้วยคำถาม 5 ข้อ ได้แก่ เพศ ชั้นปี สาขาวิชา คณะวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม

ส่วนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 4 ด้าน คือ ด้านการทุจริตการสอบ ด้านการลอกแบบฝึกหัด ด้านความไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน และด้านการสร้างข้อมูลเท็จ รวม 18 ข้อ โดยประยุกต์และปรับปรุงข้อคำถามจากงานวิจัยของสุชาติ กรเพชรปานิ (2549) เป็นแนวทาง

● **ด้านการทุจริตการสอบ** ประกอบด้วยคำถาม 7 ข้อ ได้แก่ การจดคำตอบในเศษกระดาษ การจดคำตอบบนร่างกาย การจดคำตอบบนเครื่องเขียน การจดคำตอบบนเสื้อผ้า การส่งคำตอบให้เพื่อน การแอบดูคำตอบเพื่อน และการส่งสัญญาณคำตอบให้เพื่อน

● **ด้านการลอกแบบฝึกหัด** ประกอบด้วยคำถาม 3 ข้อ ได้แก่ การลอกแบบฝึกหัดเพื่อน การให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด และการให้ผู้อื่นทำแบบฝึกหัดแทนตน

● **ด้านความไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน** ประกอบด้วยคำถาม 5 ข้อ ได้แก่ การจ้างเพื่อนทำรายงาน การรับจ้างเพื่อนทำรายงาน การดัดแปลงรายงานของเพื่อนมาเป็นของตน การนำข้อความของผู้อื่นมารายงานโดยไม่อ้างอิง และการนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน

● **ด้านการสร้างข้อมูลเท็จ** ประกอบด้วยคำถาม 3 ข้อ ได้แก่ การสร้างข้อมูลเท็จในการทดลอง การสร้างข้อมูลเพิ่มเติม และการเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนให้เป็นไปตามต้องการ

โดยที่คำถามแต่ละข้อจะกำหนดคำถามสองข้อ ข้อแรกเป็นคำถามเชิงนิมิตแทนด้วยสัญลักษณ์ ■ และข้อที่สองเป็นคำถามเชิงนิเสธ แทนด้วยสัญลักษณ์ □ เช่น

- ท่านเคยปลอมแปลงบัตรนักศึกษาเพื่อเข้าสอบแทนเพื่อน ใช่หรือไม่
□ ท่านไม่เคยปลอมแปลงบัตรนักศึกษาเพื่อเข้าสอบแทนเพื่อน ใช่หรือไม่

แล้วจึงให้ผู้ตอบเลือกคำถามเพียง 1 ข้อจากคำถาม 2 ข้อที่เกี่ยวข้องกันซึ่งความน่าจะเป็นในการเลือกตอบคำถามแต่ละข้อจะถูกกำหนดความน่าจะเป็นในการสุ่มไว้ล่วงหน้าจากเครื่องมือสุ่มเลือก ซึ่งได้รับการประยุกต์ออกแบบโดยปิยา ทองแจ่ม (2547) โดยมีลักษณะเป็นตารางสุ่มเลือกเพื่อความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีความน่าจะเป็น

ที่จะสุ่มได้ข้อ ☐ เท่ากับ 0.74 และความน่าจะเป็นที่จะสุ่มได้ข้อ ☒ เท่ากับ 0.26

ส่วนที่ 3 ประกอบด้วยคำถาม 2 ข้อ คือ ความรู้สึกเมื่อตอบคำถามจากการใช้เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของ Warner และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการตอบแบบสอบถาม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 1 เดือนทั้งด้วยตนเอง และด้วยความอนุเคราะห์ของคณาจารย์บางท่าน ในระหว่างวันที่ 2 พฤศจิกายน 2555 - 3 ธันวาคม 2555 โดยได้อธิบายวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแก่คณาจารย์ผู้ให้ความอนุเคราะห์ทุกท่านให้เข้าใจตรงกัน ตลอดจนอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามให้นักศึกษาเข้าใจโดยละเอียดก่อนเริ่มลงมือตอบ ซึ่งได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากนักศึกษาทุกกลุ่ม

เมื่อได้แบบสอบถามครบตามจำนวนที่กำหนด ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนในการตอบ ก่อนนำไปประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ กลุ่มวิชา ชั้นปีที่ศึกษา คณะวิชาและเกรดเฉลี่ยสะสมนับถึงภาคการศึกษาปัจจุบัน ใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่และค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษา 4 ด้าน ใช้การคำนวณเพื่อประมาณค่าสัดส่วน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน และช่วงความเชื่อมั่นที่ 95% ของตัวประมาณค่าสัดส่วนของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษา ด้วยสูตรการคำนวณตามทฤษฎีเทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของ Warner

ตอนที่ 3 การตอบคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับความรู้สึกเมื่อตอบคำถามโดยใช้เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่ม ผู้วิจัยได้รวบรวมคำตอบเพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและสรุปประเด็นสำคัญ

สรุปผลการวิจัย

นักศึกษาตัวอย่างรวม 244 คน จากกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์-เทคโนโลยี 64 คน และกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ 180 คน เป็นนักศึกษาชาย 103 คน หญิง 141 คน จากชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 ตอบแบบสอบถามถึงสัมพันธภาพจำนวน 18 ข้อ โดยใช้ตารางสุ่มก่อนตอบคำถามแต่ละข้อว่า ใช่ หรือ ไม่ใช่ ตามเทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของ Warner พบว่าในภาพรวมนักศึกษาตัวอย่างทั้งหมด เคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในประเด็นให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดมากที่สุดถึงร้อยละ 75.6 ซึ่งใกล้เคียงกับพฤติกรรมลอกแบบฝึกหัดเพื่อน คือ ร้อยละ 71.4 พฤติกรรมสร้างข้อมูลเพิ่มเติมจากที่ค้นคว้ารวบรวมได้ ร้อยละ 54.3 ส่วนพฤติกรรมนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตน พบในกลุ่มตัวอย่างน้อยที่สุด ร้อยละ 13.3

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา กลุ่มวิชาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1) **เมื่อจำแนกตามเพศ** พบว่านักศึกษาชายจำนวน 103 คนเคยมีพฤติกรรมลอกแบบฝึกหัดของเพื่อนมากที่สุด ร้อยละ 77.31 ในขณะที่นักศึกษาหญิงจำนวน 141 คนเคยมีพฤติกรรมให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดมากที่สุด ร้อยละ 84.73 พฤติกรรมซึ่งเคยกระทำเป็นอันดับสอง ได้แก่ นักศึกษาชายเคยให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด ร้อยละ 63.15 ส่วนนักศึกษาหญิงลอกแบบฝึกหัดของเพื่อน ร้อยละ 67.00 ส่วนอันดับสาม คือ พฤติกรรมสร้างข้อมูลเพิ่มเติมจากที่ค้นคว้ารวบรวม โดยพบในเพศชายร้อยละ 53.04 และเพศหญิงร้อยละ 55.18 ส่วนพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่พบน้อยที่สุดในเพศชาย คือพฤติกรรมจ้างเพื่อนทำรายงาน ร้อยละ 14.61 และในเพศหญิงได้แก่ พฤติกรรมนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนมีเพียงร้อยละ 9.37

2) **เมื่อจำแนกตามระดับชั้นปี** พบว่า

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เคยมีพฤติกรรมลอกแบบฝึกหัดเพื่อนมากที่สุดถึงร้อยละ 89.23 เปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนให้เป็นไปตามที่ต้องการร้อยละ 72.20 และแอบดูคำตอบของเพื่อนร้อยละ 65.37 ส่วนพฤติกรรมจดคำตอบบนเสื่อผ้าและนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนพบน้อยที่สุดเท่ากัน ร้อยละ 7.31

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 เคยมีพฤติกรรมลอกแบบฝึกหัดเพื่อนมากที่สุดร้อยละ 89.28 รองลงไป คือ พฤติกรรมให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดร้อยละ 85.86 และพฤติกรรมสร้างข้อมูลเพิ่มเติมจากที่ค้นคว้ารวบรวมได้ร้อยละ 65.37 ส่วนพฤติกรรมนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนพบน้อยที่สุด เพียงร้อยละ 7.31

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 เคยมีพฤติกรรมให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดมากที่สุดร้อยละ 89.28 ลอกแบบฝึกหัดเพื่อนเป็นอันดับรองลงมาร้อยละ 65.37 ส่งสัญญาณคำตอบให้เพื่อนและรับจ้างเพื่อนทำรายงานเป็นอันดับสามเท่ากัน ร้อยละ 61.96 ส่วนพฤติกรรมนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนพบน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 3.90

นักศึกษาชั้นปีที่ 4 เคยมีพฤติกรรมให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดมากที่สุด ร้อยละ 68.79 ส่งสัญญาณคำตอบให้เพื่อน ร้อยละ 58.54 ให้ผู้อื่นทำแบบฝึกหัดแทนและเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนให้เป็นไปตามที่ต้องการร้อยละ 48.30 เท่ากัน ส่วนพฤติกรรมรับจ้างเพื่อนทำรายงานพบน้อยที่สุด ร้อยละ 10.73

3) **เมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชา** พบว่า

นักศึกษากลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์-เทคโนโลยี เคยมีพฤติกรรมสร้างข้อมูลเพิ่มเติมจากที่ค้นคว้ารวบรวมได้มากที่สุด ร้อยละ 79.97 ใกล้เคียงกับพฤติกรรมให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด และลอกแบบฝึกหัดเพื่อนร้อยละ 79.30 และ 76.04 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมให้ผู้อื่นทำแบบฝึกหัดแทน และส่งสัญญาณคำตอบให้เพื่อน ร้อยละ 69.53 และ 63.02 ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมจ้างเพื่อนทำรายงานพบน้อยที่สุดร้อยละ 7.69 โดยไม่พบพฤติกรรมนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนในกลุ่มนักศึกษาดังกล่าว

นักศึกษากลุ่มวิชามนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ เคยมีพฤติกรรมให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดมากที่สุด ร้อยละ 74.31 รองลงไปคือลอกแบบฝึกหัดเพื่อน ร้อยละ 69.68 สร้างข้อมูลเพิ่มเติมจากที่ค้นคว้ารวบรวมได้และเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนให้เป็นไปตามที่ต้องการร้อยละ 56.95 และ 50.00 ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมจดคำตอบบนเสื่อผ้าพบน้อยที่สุดในกลุ่มศึกษาดังกล่าวร้อยละ 18.75

4) เมื่อจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน / เกรดเฉลี่ยสะสม

นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมน้อยกว่า 2.00
มีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ได้แก่ ส่งสัญญาณคำตอบให้เพื่อนและให้ผู้อื่นทำแบบฝึกหัดแทนมากที่สุด รับจ้างเพื่อนทำรายงานและดัดแปลงรายงานเพื่อนเป็นของตนเอง ปฏิบัติมากเป็นอันดับรองลงมา โดยมีค่าประมาณสัดส่วนเท่าๆ กัน โดยไม่พบพฤติกรรมจดคำตอบเสื้อผ้า

นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00 - 2.50
เคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ คือลอกแบบฝึกหัดเพื่อน และให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดมากที่สุดเท่าๆ กัน ร้อยละ 70.84 รองลงมาคือพฤติกรรมส่งสัญญาณคำตอบให้เพื่อน และให้ผู้อื่นทำแบบฝึกหัดแทนมากเป็นอันดับสองเท่าๆ กัน ร้อยละ 64.88 และพฤติกรรมสร้างข้อมูลเพิ่มเติมจากที่ค้นคว้ารวบรวมได้เป็นอันดับสาม ร้อยละ 61.91 ส่วนพฤติกรรมจดคำตอบบนเสื้อผ้าพบน้อยที่สุดในนักศึกษากลุ่มนี้ ร้อยละ 14.29

นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.51 - 3.00
เคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการโดยการให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดมากที่สุด อันดับสองได้แก่ลอกแบบฝึกหัดเพื่อน และอันดับสามคือสร้างข้อมูลเพิ่มเติมจากที่ค้นคว้ารวบรวมได้ ร้อยละ 68.33, 63.81 และ 51.26 ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนเองพบน้อยที่สุดในนักศึกษา กลุ่มดังกล่าวเพียงร้อยละ 6.08

นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01 - 3.50
เคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการโดยการลอกแบบฝึกหัดของเพื่อนสูงสุดมากกว่านักศึกษาในกลุ่มอื่นๆ ถึงร้อยละ 97.67 อันดับสองคือให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดร้อยละ 90.61 และอันดับสาม ได้แก่ การนำข้อความของผู้อื่นมาใช้โดยไม่มีการอ้างอิง และการเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนให้เป็นไปตามที่ต้องการมากเท่าๆ กัน คือ ร้อยละ 55.30 ส่วนพฤติกรรมจ้างเพื่อนทำรายงานและนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนเองพบน้อยที่สุดเท่าๆ กันร้อยละ 12.93 ในกลุ่มนักศึกษา ดังกล่าว

นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.51 - 4.00
เคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมากที่สุดเท่าๆ กันถึง 3 รูปแบบคือ ให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด รายงานผลการทดลอง

เท็จ และเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนให้เป็นไปตามที่ต้องการ โดยสูงถึงร้อยละ 87.88 รองลงไป คือ การสร้างข้อมูลเพิ่มเติมจากที่ค้นคว้ารวบรวมได้ ร้อยละ 74.81 จดคำตอบบนเสื้อผ้าร้อยละ 68.94 และส่งคำตอบให้เพื่อนขณะสอบร้อยละ 59.47 ส่วนพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่ปฏิบัติน้อยที่สุด ได้แก่การจดคำตอบบนร่างกาย จดคำตอบบนเครื่องเขียน และส่งสัญญาณคำตอบให้เพื่อน ร้อยละ 21.59 เท่าๆ กัน ซึ่งถือว่าไม่อยู่ในระดับต่ำมากนักจึงควรต้องได้รับการสังเกตเป็นพิเศษ

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ **เป็นรายด้าน** ได้แก่ ด้านทุจริตการสอบ ด้านการลอกแบบฝึกหัด ด้านความไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน และด้านการสร้างข้อมูลเท็จของตัวอย่างทั้งหมดพบว่าเคยมีพฤติกรรมด้านการลอกแบบฝึกหัด (หรือลอกการบ้าน) มากที่สุดร้อยละ 64.80 ส่วนด้านที่เคยประพฤติน้อยที่สุด คือ ด้านความไม่ซื่อสัตย์ในการจัดทำรายงานร้อยละ 28.15 โดยเมื่อพิจารณาช่วงความเชื่อมั่นที่ 95% เป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาในด้าน**ทุจริตการสอบ** มีผลต่างระหว่างค่าสูงสุดกับค่าต่ำสุดน้อยที่สุด นั่นคือมี**ความผิดพลาดในการประมาณค่าน้อยที่สุด**

จากการสอบถามความรู้สึกของตัวอย่างนักศึกษาเมื่อตอบคำถามโดยใช้เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มครบทุกข้อ พบว่า ร้อยละ 40.16 รู้สึกสบายใจด้วยเหตุผลที่ว่าเหมือนการได้สารภาพบาป ไม่กังวลไม่เครียดขณะตอบ และไม่ต้องหลอกตัวเองกับการตอบคำถามแต่ละข้อ รวมทั้งยินดีที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยในครั้งนี้ มีเพียงร้อยละ 2.05 ที่รู้สึกไม่สบายใจเมื่อตอบคำถามจบลง เนื่องจากรู้สึกผิดในสิ่งที่ตนเคยกระทำในอดีต อึดอัดกับการหลอกลวง จรดปลายปากกา / ดินสอในตารางสุ่มและการตอบคำถามบางข้อ เพราะรับไม่ได้กับความรู้สึกผิดของตน

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยในภาพรวมพบว่านักศึกษาตัวอย่างเคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในด้านการลอกแบบฝึกหัดมากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าเคยมีพฤติกรรมให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด และพฤติกรรมลอกแบบฝึกหัดของเพื่อนมากที่สุด โดยมีค่าประมาณ

สัดส่วนที่สูงใกล้เคียงกัน หรือมีความสอดคล้องกัน จึงกล่าวได้ว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมมาให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัด อาจมีพฤติกรรมลอกแบบฝึกหัดของเพื่อนด้วย จึงทำให้ค่าประมาณสัดส่วนมีค่าใกล้เคียงกัน นอกจากนั้น เมื่อแยกพิจารณาตามระดับชั้นปี พบว่า นักศึกษาในระดับชั้นปีแรกๆ เคยมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงและสร้างข้อมูลเท็จหรือสร้างข้อมูลเพิ่มเติมในการทำรายงาน ส่วนนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 เคยมีพฤติกรรมนำรายงานของผู้อื่นมาส่งเป็นของตนเองสูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีอื่นๆ ซึ่งในประเด็นนี้ ถือได้ว่าเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เนื่องจากพฤติกรรมดังกล่าว มักเป็นจุดเริ่มต้นของการทุจริตในเรื่องอื่นได้ รวมทั้งเป็นการปลูกฝังอุปนิสัยไม่ซื่อสัตย์และขาดความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติภารกิจที่สำคัญๆ ต่อไปในอนาคต นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบโดยตรงต่อคุณภาพของบัณฑิตที่จะก้าวจากมหาวิทยาลัย หากสิ่งที่นักศึกษาคาดหวังจากการเรียนเป็นแค่เพียงคะแนนหรือเกรดมากกว่าความรู้และทักษะวิชาชีพที่สมควรจะได้รับ

2. จากผลการวิจัยจำแนกตามกลุ่มวิชา ซึ่งพบว่า นักศึกษากลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์-เทคโนโลยีเคยมีพฤติกรรมสร้างข้อมูลเพิ่มเติมจากที่ค้นคว้าหรือทำการทดลองมากถึงเกือบร้อยละ 80 ซึ่งมากกว่านักศึกษากลุ่มวิชามนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ประมาณร้อยละ 23 และยังคงมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงข้อมูลบางส่วนให้เป็นไปตามที่ต้องการในสัดส่วนร้อยละ 50 เท่ากันทั้ง 2 กลุ่มวิชา อาจมีสาเหตุมาจากการจัดทำเอกสารรายงานประกอบการค้นคว้าเรียบเรียงตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ผู้สอนมีความซับซ้อนมากหรือเป็นงานที่ยากมากสำหรับนักศึกษา ซึ่งพิจารณาได้ว่า **อาจเกิดจากอาจารย์ผู้สอนที่ไม่ได้อธิบายวิธีการขั้นตอน** ในการดำเนินการค้นคว้าทดลอง หรือทำความเข้าใจในจุดประสงค์และชี้แจงวิธีการทำงานให้ชัดเจนมากพอตั้งแต่เริ่มแรก อีกทั้งใช้เวลาในการตรวจติดตามการปฏิบัติงานหรือให้คำปรึกษาแนะนำแก่นักศึกษาไม่เพียงพอต่อการตัดสินใจในการดำเนินงานขั้นตอนต่อไป ของนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาในกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์-เทคโนโลยีซึ่งต้องมีภาคปฏิบัติและใช้ทักษะค้นคว้าทดลองในห้องปฏิบัติการมากกว่านักศึกษากลุ่มวิชามนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ แต่หากพิจารณาโดยใช้นักศึกษาเป็นตัวตั้ง ก็อาจเป็นไปได้

ที่จะกล่าวว่านักศึกษามีได้ใช้ความพยายามเท่าที่ควรในการศึกษาค้นคว้าให้มากพอ หรือสอบถามปัญหา ข้อสงสัยต่างๆ จากอาจารย์ผู้สอนให้เกิดความกระจ่าง ซึ่งอาจเป็นเพราะไม่ได้เข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ จึงไม่ได้มีโอกาสพบหรือฟังคำอธิบายจากอาจารย์ผู้สอน ทำให้นักศึกษาไม่กล้าไปเผชิญหน้ากับอาจารย์มากขึ้นด้วยเกรงจะถูกต่อว่า จึงตัดสินใจ (ตามลำพังหรือตัดสินใจเป็นกลุ่ม) ที่จะไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการดังกล่าวในที่สุด

3. จากผลการวิจัยซึ่งพบว่านักศึกษา ซึ่งมีผลการเรียนอยู่ในระดับดีถึงดีมาก คือ มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.00 - 3.50 และ 3.51 - 4.00 มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการด้วยวิธีจัดทำเอกสารรายงานที่มาจากการสร้างข้อมูลเท็จหรือบิดเบือนข้อมูลให้เป็นไปตามที่ตนต้องการในสัดส่วนที่สูงกว่านักศึกษาซึ่งมีผลการเรียนในระดับที่ต่ำกว่า ย่อมสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนถึงวิธีการสอน วิธีการมอบหมายงาน การตรวจติดตามงาน และการให้คำปรึกษาแนะนำในการดำเนินงานที่อาจารย์มอบหมายให้นักศึกษาจัดทำนั้น อาจมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐาน จึงส่งผลต่อการขาดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของนักศึกษาเช่นกัน โดยมีข้อสังเกตว่า แม้จะเป็นกลุ่มผู้เรียนซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง มีความรับผิดชอบ ขยันหมั่นเพียรและใส่ใจที่จะศึกษาค้นคว้าตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ผู้สอน ก็ยังจำเป็นต้องประพฤติดีขอบเชิงวิชาการในรูปแบบดังกล่าว ทั้งนี้การตกแต่งข้อมูลไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด อาจไม่ใช่เพียงพอให้เป็นไปตามที่นักศึกษาต้องการให้เกิดขึ้นเท่านั้น เหตุจูงใจที่มากกว่าอาจเพื่อให้เป็นไปตามที่นักศึกษาเชื่อว่าอาจารย์ผู้สอนต้องการ หรือเห็นชอบ หรือเพื่อสร้างความพึงพอใจและการยอมรับจากอาจารย์ผู้สอนเป็นประการสำคัญด้วย

4. จากผลการวิจัยเมื่อทำการวิเคราะห์พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาเป็นรายด้าน ซึ่งพบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการด้านการคัดลอกการบ้าน ลอกแบบฝึกหัดหรือลอกงานเพื่อนมากที่สุดนั้น ยิ่งสะท้อนให้เห็นว่า การมอบหมายแบบฝึกหัดหรือการบ้านแก่นักศึกษาอาจไม่ใช่วิธีการที่ดีในการฝึกทักษะและการเรียนรู้ที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียนเสมอไป หากอาจารย์ผู้สอนยังไม่อาจมั่นใจได้ว่าวิธีการสอนที่ตนนำ

มาใช้มันสามารถก่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ ความเข้าใจ การแปลความหมายและการนำไปใช้ในทิศทางที่บรรลุวัตถุประสงค์ปลายทางของกระบวนการเรียนการสอนได้อย่างแท้จริง ในทางตรงกันข้าม การให้ทำแบบฝึกหัดตามลำพัง หรือการมอบหมายการบ้าน อาจเป็นการสร้างความวิตกกังวลและความคับข้องใจที่ผลักดันให้นักศึกษาจำเป็นต้องหาทางออกที่ตนเห็นว่าง่ายที่สุด สะดวกที่สุดสำหรับตัวเอง นั่นก็คือ การลอกงานจากเพื่อน และในขณะเดียวกันก็จะใช้วิธีผลัดเปลี่ยนกันทำหน้าที่เป็นต้นฉบับให้เพื่อนๆ ในกลุ่มลอกงานต่อๆ กันไป เสมือนเป็นวิธีการต่างตอบแทนซึ่งกันและกันจนกลายเป็นบรรทัดฐานของกลุ่มไปในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยการศึกษาพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้สอน

1) จากผลการวิจัยซึ่งพบว่าในภาพรวมนักศึกษาเคยมีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการด้านการลอกแบบฝึกหัด หรือคัดลอกงานจากเพื่อน และให้เพื่อนลอกแบบฝึกหัดหรือคัดลอกงานมากที่สุดตามลำดับ ในประเด็นนี้ อาจารย์ผู้สอนจึงควรพิจารณาให้นักศึกษาทำงานเป็นกลุ่มในชั้นเรียนเพื่อร่วมกันแก้ปัญหา และมีโอกาสแลกเปลี่ยนความเข้าใจจนได้ข้อสรุปร่วมกัน เน้นการทำงานกลุ่มมากกว่าการทำงานตามลำพัง โดยอาจารย์ผู้สอนสามารถตรวจสอบความเข้าใจและการทำงานของนักศึกษา อีกทั้งสามารถให้คำอธิบาย เพิ่มเติมได้สะดวกในกรณีที่นักศึกษาแต่ละกลุ่มต้องการความช่วยเหลือหรือขอคำแนะนำ และท้ายสุดของ "การทำแบบฝึกหัด" ควรเป็นการตรวจคำตอบพร้อมกัน เพื่อแบ่งปันความรู้ระหว่างกลุ่มจนสิ้นสุดการทำงานในชั้นเรียน โดยไม่ต้องกังวลกับการบ้าน หรือปัญหาที่จะเกิดจากการต้องทำงานเพียงลำพังที่ยังขาดความเข้าใจในเนื้อหาสาระของสิ่งที่เรียนในวันนั้น นอกจากนี้นักศึกษาจะได้มีช่วงเวลาที่ได้ผ่อนคลายความเหนื่อยล้าจากการเรียนและกิจวัตรประจำวันได้มากขึ้น

2) ในประเด็นที่นักศึกษาไม่มีแนวโน้มที่จะจัดทำเอกสารรายงานที่มาจากการสร้างข้อมูลที่เป็นเท็จหรือตกแต่งข้อมูลให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ อาจารย์ผู้สอนจึงควรมีวิธีการสั่งงาน หรือมอบหมายอย่างละเอียดและเป็นระบบ ทั้งด้วยวาจาและด้วยลายลักษณ์อักษร โดยนำเข้า Homepage ของรายวิชาที่เรียน เพื่อให้นักศึกษาสามารถเข้าดูรายละเอียดได้ตลอดเวลาที่ต้องการ และยังสามารถติดต่อกับอาจารย์ผู้สอนได้ทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าว ซึ่งจะช่วยสร้างความมั่นใจ และอบอุ่นใจในการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย อีกทั้งยังเป็นการตรวจติดตามการปฏิบัติงานของนักศึกษาเป็นระยะๆ และทำให้ได้มีโอกาสตัดสินใจร่วมกันระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ผู้สอนหากเกิดอุปสรรคใดๆ ระหว่างการดำเนินงาน นักศึกษาจะไม่เกิดความรู้สึกว่าต้องเผชิญปัญหา เพียงลำพังอันจะก่อให้เกิดความตึงเครียดและความรู้สึกในเชิงลบที่อาจมาจากความเข้าใจว่าอาจารย์สร้างความกดดันให้พวกเขาโดยไม่ได้มีส่วนร่วมรับรู้หรือร่วมทุกข์กับพวกเขาเลย ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวจะสะสมจนกลายเป็นเจตคติไม่ดีต่อการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายต่อรายวิชา ต่ออาจารย์ผู้สอน และอาจเชื่อมโยงไปถึงภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัย และหาทางออกด้วยการกระทำทุจริตต่างๆ ทางวิชาการอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นอุปนิสัยติดตัวเมื่อต้องไปประกอบอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา

3) ในการจัดทำเอกสารรายงานประกอบการศึกษาค้นคว้าทดลอง หรือประกอบการจัดทำโครงการใดๆ ก็ตาม อาจารย์ผู้สอนควรจัดทำแบบประเมินที่ระบุเกณฑ์มาตรฐานในการให้ค่าน้ำหนักคะแนน (Rubric) โดยนำเสนอเกณฑ์ดังกล่าวไว้ใน Homepage ของแต่ละรายวิชา หรือจัดทำไว้ในประมวลการสอนรายวิชา (Course Syllabus) ซึ่งแจกจ่ายให้แก่นักศึกษาในช่วงแรกของกระบวนการเรียนการสอน เมื่ออาจารย์อธิบายรายละเอียดของการจัดทำรายงานประกอบโครงการ หรือการค้นคว้าทดลอง ก็ควรต้องเน้นย้ำรายละเอียดของเกณฑ์การประเมินผลงานดังกล่าว แล้วให้นักศึกษาได้มีโอกาสเสนอแนะ แสดงความคิดเห็นรายละเอียดของเกณฑ์การประเมินข้างต้นจนเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน ทั้งนี้เพื่อการวัด และประเมินผลการทำงานของนักศึกษามีความโปร่งใส ด้วยการลดหรือขจัดอคติของผู้ประเมินทุกฝ่ายให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด อาทิเช่น การจัดทำโครงการบำเพ็ญประโยชน์

ต่อสังคมหรือร่วมด้วยช่วยกันตามสถานที่หน่วยงานต่างๆ เช่น ในโรงเรียน ในวัด หรือสวนสาธารณะ ฯลฯ อาจารย์ผู้สอน ก็จะมีแบบประเมินที่ระบุเกณฑ์มาตรฐานรายละเอียดการให้ คะแนนที่ได้จัดทำไว้ล่วงหน้าแล้วนั้น แก่หัวหน้าหน่วยงาน หรือผู้ดูแลรับผิดชอบการปฏิบัติงานของนักศึกษาในโครงการ (เช่นผู้อำนวยการโรงเรียน, ท่านเจ้าอาวาส) ประเมินค่าน้ำหนักคะแนนส่งกลับมาที่อาจารย์ผู้สอน แบบประเมินอีกชุดหนึ่งให้เพื่อนนักศึกษาประเมินหลังการนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่มย่อยในชั้นเรียน และชุดที่สามเป็นผลการประเมินจากอาจารย์ผู้สอน จากนั้นจึงนำผลการประเมินของบุคคลทั้ง 3 กลุ่มมาหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนจริงที่ได้รับของแต่ละกลุ่มย่อย เป็นต้น วิธีการประเมินตามขั้นตอนกระบวนการดังกล่าวนี้ จะช่วยสร้างความมั่นใจให้แก่นักศึกษาทุกคนได้ว่าตนได้รับการประเมินที่ยุติธรรม มีหลักการเหตุผล ไม่ยึดติดกับความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนเพียงฝ่ายเดียว และไม่ถือคติของผู้สอนมาเป็นตัวแปรสำคัญ ในการให้ค่าน้ำหนัก คะแนนในส่วนของการจัดทำรายงานเอกสารประกอบโครงการหรือการค้นคว้าทดลองดังกล่าว ดังนั้นพวกเขาก็ไม่มีความจำเป็นต้องสร้างข้อมูลเท็จหรือตกแต่งข้อมูลที่ได้จากการปฏิบัติงานแต่อย่างใด

ธรรมชาติของผู้เรียน ไม่ว่าจะในระดับใด ย่อมต้องการได้รับการประเมินผลการเรียนในระดับสูงจนเป็นที่น่าพอใจตามเป้าหมายของตน ซึ่งนอกจากจะต้องแข่งขันกับผู้เรียนอื่นๆ ภายในกลุ่มเดียวกันแล้ว ยังจะต้องแข่งขันกับตัวเองเอาชนะใจตัวเองให้ได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้น หากพวกเขาได้รับการเสริมแรงที่ดีจากอาจารย์ผู้สอนที่มีทักษะสูงในการถ่ายทอดเนื้อหาสาระและวิธีการ กล่าวคือ **ใช้คำอธิบายที่ชัดเจน ให้มองเห็นตัวอย่าง กระจำในความหมาย สื่อสารให้เข้าใจง่าย ตอบข้อสงสัยไม่ปิดบัง ส่งงานให้ชัดเจน พร้อมคอยเป็นที่เลี้ยง ไม่ลำเอียงต่อศิษย์ ไม่ปิดกั้นความคิด มีจิตเมตตาเป็นนิจ และติดอาภรณ์ขันเป็นนิสัย** สิ่งเหล่านี้ จะสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนในทุกสาขาวิชา ซึ่งไม่เพียงแต่จะส่งผลต่อตัวนักศึกษาเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อเจตคติที่ดีในการสอนของอาจารย์ด้วย และเมื่อสามารถสร้างเจตคติที่ดี ที่เหมาะสมทั้งในการเรียนและการสอนได้แล้ว ย่อมจะเกิดผลดีต่อการลดพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในสถาบันการศึกษาลงได้อย่างต่อเนื่องและค่อย

เป็นค่อยไป เพราะ "ธรรมชาติของมนุษย์ทุกคนใฝ่ดีแต่ความใฝ่ดีของมนุษย์ อาจถูกบดเบียนจากสิ่งแวดล้อม และผลักดันให้พวกเขา เปลี่ยนแรงจูงใจใฝ่ดีมาเป็นแรงจูงใจใฝ่ต่ำได้หากไม่ได้รับ การเสริมแรงเชิงบวกมากเท่าที่ต้องการ" (Maslow, 1950 อ้างถึงในศิริพร เสรีตานนท์, 2549 : 24-28)

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง ต่างก็มีมาตรการในการลงโทษนักศึกษาที่กระทำทุจริตในการสอบอันเป็นด้านหนึ่งของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามีความเหมาะสมดีอยู่แล้ว แต่สิ่งที่มหาวิทยาลัยควรให้ความใส่ใจและให้ความสำคัญไม่น้อยกว่าการทุจริตการสอบของนักศึกษา ก็คือ การกระทำทุจริตเกี่ยวกับการจัดทำเอกสารที่เป็นเท็จ หรือการบิดเบือนตกแต่งข้อมูลให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ โดยควรต้องกำหนดเป็นนโยบาย มีบทลงโทษในความผิดดังกล่าวให้เหมาะสมกับระดับการกระทำผิด เพราะการป้องกันน่าจะเป็นวิธีการที่นุ่มนวลและมักจะได้ผลดีมากกว่าการแก้ไขโดยการลงโทษ การปล่อยปละละเลยในการกระทำทุจริตในลักษณะดังกล่าว จะส่งผลในระยะยาวต่อคุณภาพของบัณฑิตที่จะสำเร็จการศึกษาออกไปปฏิบัติงานในหน่วยต่างๆ ของสังคมซึ่งย่อมปรารถนาจะได้บัณฑิตผู้มีความรู้คู่คุณธรรม ดังนั้น การกำหนด และการประกาศใช้บทลงโทษกรณีกระทำทุจริตด้านเอกสารทางวิชาการเป็นสิ่งที่ควรเร่งดำเนินการ และให้มีการรับทราบโดยทั่วกันทั้งกลุ่มนักศึกษา อาจารย์และบุคลากรอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ การลงโทษตามความผิดในประเด็นนี้ ควรต้องดำเนินการโดยพลันทันทีที่มีความผิดเกิดขึ้น เพื่อให้มีผลยับยั้งการกระทำผิดในทำนองเดียวกันอันอาจเกิดขึ้นอีกในอนาคตทั้งจากนักศึกษาคนเดิม และนักศึกษาคนอื่น ๆ ในสถาบันเดียวกัน (Specific and General Deterrence, Bentham, 1965 อ้างถึงในศิริพร เสรีตานนท์, 2549: 98-100)

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1) เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มเป็นเทคนิคที่ควรได้รับการพัฒนาและเผยแพร่ เนื่องจากเป็นเทคนิคที่ช่วยให้ผู้ตอบคำถามผ่อนคลายความวิตกกังวลในการให้ข้อมูลส่วนตัวได้มาก จึงควรนำเทคนิคดังกล่าวมาประยุกต์ใช้กับการศึกษาพฤติกรรม หรืองานที่มีลักษณะเชิงปกปิด

ด้านอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น เทคนิคการให้บริการของหน่วยงานต่างๆ ที่ไม่ต้องการเปิดเผยกลยุทธ์ทางการตลาด การศึกษาผู้มีอิทธิพลในชุมชน พฤติกรรมทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พฤติกรรมการพนันฟุตบอล การค้าสินค้าผิดกฎหมายต่างๆ เป็นต้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาองค์กร และหาวิธีการป้องกันแก้ไขปัญหาก็เป็นผลจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนรูปแบบต่างๆ ภายในหน่วยงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2) ในการนำเทคนิคดังกล่าวมาใช้ ผู้วิจัยต้องอธิบายให้ผู้ที่จะรับการสัมภาษณ์หรือตอบแบบสอบถามได้เข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการขั้นตอนของการตอบคำถามอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้รับการสัมภาษณ์หรือตอบแบบสอบถามให้ความร่วมมือในการตอบคำถามตามความเป็นจริง อันจะส่งผลให้ค่าประมาณสัดส่วนที่ได้ไม่บิดเบือนจากความเป็นจริงมากนัก

3) ควรใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่มากเท่าที่ปัจจัยด้านเวลาและทุนจะเอื้ออำนวยได้ เพราะขนาดกลุ่มตัวอย่างยิ่งมากเท่าไร ค่าเฉลี่ยของค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานและค่าความแปรปรวนก็จะยิ่งลดลง อีกทั้งช่วงของค่าประมาณสัดส่วนซึ่งคำนวณจากความแตกต่างระหว่างค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดของการประมาณสัดส่วนจะมีลักษณะแคบลงด้วยอันหมายถึงค่าประมาณสัดส่วนที่ได้นั้นมีความแม่นยำสูง

รายการอ้างอิง

- ปิยดา ทองแจ่ม. 2547. "เทคนิคการตอบสนองเชิงสุ่มของวอร์เนอร์ กรณีศึกษา : พฤติกรรมเชิงปกปิดของนักศึกษา." รายงานการศึกษาระดับปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศิริพร เสรีตานนท์. 2549. **มนุษย์และสังคม**. เอกสารคำสอนรายวิชามนุษย์และสังคม มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น, กรุงเทพฯ.
- สุชาติ กรเพชรปานิ. 2549. "ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัย." **วารสารวิจัยและวัดผลการศึกษา**, 4 (1 มีนาคม 2549).

Brimble, M., & Stevenson-Clark, P. 2005. "Perceptions of the prevalence and seriousness of academic dishonesty in Australian universities," **The Australian Educational Researcher**, 32 (3):19-44.

Lawson, R. 2004. "Is classroom cheating related to business students' propensity to cheat in the real world?," **Journal of Business Ethics**, 49(2): 189-199.

Lupton, R., K. Chapman and J. Weiss. 2002. A cross-national exploration of business students' attitudes, perceptions, and tendencies toward academic dishonesty, **Journal of Education for Business**, 75(4): 231-235.

McCabe, D. and L. Trevino. 1993. "Academic dishonesty : honor codes and other contextual influences," **The Journal of Higher Education**, 64(5): 522-538.

Nowell, C., & Laufer, D. 1977. "Undergraduate student cheating in the fields of business and economics," **Journal of Economic Education**, 28(1): 3-12.

Warner, S.L. 1965. "Randomized Response : A survey Technique for Eliminating Evasive Answer Bias," **Journal of the American Statistical Association**, 60(70): 63-69.